

Μια **κυκλική οικονομία** (αναφέρεται επίσης ως **κυκλικότητα**^[2]) είναι ένα **οικονομικό σύστημα** που "αντιπροσωπεύει μια αλλαγή του παραδείγματος με τον τρόπο που η ανθρώπινη κοινωνία συνδέεται με τη φύση και αποσκοπεί στην πρόληψη της εξάντλησης των πόρων, της στενής δέσμης ενέργειας και υλικών και στη διευκόλυνση της βιώσιμης ανάπτυξης."^[3] Αποσκοπεί στην εξάλειψη των αποβλήτων και τη συνεχή χρήση των πόρων. Τα κυκλικά συστήματα χρησιμοποιούν τη συντήρηση, την επαναχρησιμοποίηση/αναδιανομή, την ανακαίνιση/ανακατασκευή και την ανακύκλωση για τη δημιουργία ενός συστήματος κλειστού βρόχου, ελαχιστοποιώντας τις εισροές πόρων και τη δημιουργία αποβλήτων, ρύπανσης και εκπομπών άνθρακα.^[4] Η κυκλική οικονομία στοχεύει στη διατήρηση των προϊόντων, του εξοπλισμού και της υποδομής^[5] για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, βελτιώνοντας έτσι την παραγωγικότητα αυτών των πόρων. Τα απόβλητα υλικά και η ενέργεια πρέπει να γίνουν εισροές για άλλες διεργασίες μέσω **αξιοποίησης αποβλήτων**: είτε ως συστατικό είτε ως ανακτημένος πόρος για άλλη βιομηχανική διαδικασία ή ως αναγεννητικοί πόροι για τη φύση (π.χ. κομπόστ). Αυτή η αναγεννητική προσέγγιση έρχεται σε αντίθεση με την παραδοσιακή **γραμμική οικονομία**, η οποία έχει μια γραμμική ροή αγαθών γνωστή και ως "take-make-waste" (προμήθεια, παρασκευή, απόρριψη).^[6]

Τα τελευταία χρόνια, έννοιες που βασίζονται στην ανακύκλωση πόρων έρχονται όλο και περισσότερο στο προσκήνιο. Μια από τις σημαντικότερες, είναι η κυκλική οικονομία, που υποστηρίζεται από την **Ευρωπαϊκή Ένωση** και την **Κίνα**. Για την έννοια της κυκλικής οικονομίας έχουν αναπτυχθεί διάφορες σχολές σκέψης, όπως το εγχείρημα "cradle to cradle", η **οικονομία απόδοσης**, η **βιομημητική**, η **βιομηχανική οικολογία**, ο **φυσικός καπιταλισμός**, η **μπλε οικονομία** και ο **αναγεννητικός σχεδιασμός**. Αυτές οι έννοιες φαίνονται διαισθητικά πιο **βιώσιμες** από το τρέχον γραμμικό οικονομικό σύστημα.^[7] Η μείωση των εισροών πόρων και η διαρροή αποβλήτων και εκπομπών από το σύστημα μειώνει την εξάντληση των πόρων και τη ρύπανση του περιβάλλοντος. Ωστόσο, αυτές οι απλές παραδοχές δεν επαρκούν για την αντιμετώπιση της εμπλεκόμενης συστημικής πολυπλοκότητας και αγνοούν τις πιθανές αντισταθμίσεις. Για παράδειγμα, η κοινωνική διάσταση της βιωσιμότητας φαίνεται να αντιμετωπίζεται οριακά μόνο σε πολλές δημοσιεύσεις σχετικά με την Κυκλική Οικονομία, και σε ορισμένες περιπτώσεις απαιτούνται διαφορετικές ή πρόσθετες στρατηγικές, όπως η αγορά νέου, πιο ενεργειακά αποδοτικού εξοπλισμού.